

ΓΙΟΓΚΑΚΣΕΜΑΜ e-Περιοδικό

Δελτίο του Γιογκακσεμάμ, Γαλλία (Σύνδεσμος κατά Ν. 1901) και του Συνδέσμου Γιογκακσεμάμ-Ελβετία

Ν° 10 - Μάιος 2018

Εκδίδεται επίσης στην Αγγλική, Γαλλική, Γερμανική, Ιταλική και Ισπανική

Σκέψεις σχετικά με τον Θάνατο Συνέντευξη του Σρι Τ.Κ. Σριμπασυάμ στον Στιβ Μπράντον *Δημοσιεύτηκε στο "Harmony Yoga"*

Στις πρακτικές ασκήσεις του βιβλίου «Ο δρόμος της απελευθέρωσης» (La voie de la libération) μία περιήγηση στην ινδική φιλοσοφία, στη σελίδα 285, προτείνετε στον πιστό να σκεφτεί το βέβαιον του χαρακτήρα του θανάτου. Φαίνεται πολύ σημαντικό να κάνει κάποιος αυτήν την άσκηση, πράγμα που συνίσταται επίσης και από τον Βούδα ως καθημερινός διαλογισμός. Θα μπορούσατε να μας δώσετε οδηγίες σχετικά με τον σκοπό αυτό του διαλογισμού; Πώς να εισάγουμε αυτόν τον διαλογισμό στην άσκηση μας;

Αυτή η πρακτική άσκηση δεν συνιστάται μόνο στον Ινδουισμό και στον Βουδισμό, αλλά επίσης και στον Τζαϊνισμό.

Ακόμα και αν έχουμε την τάση να υποκρινόμαστε για το βέβαιον του θανάτου, το να τον σκεπτόμαστε συχνά είναι απόλυτη ανάγκη όχι μόνον για τον πιστό, αλλά για όλα τα ανθρώπινα όντα.

Στα Σανσκριτικά, τον ονομάζουμε *άτμα παρικσα (ātma parīkṣa)*, ένα είδος εσωτερικού ελέγχου των πράξεων και των σκέψεών μας χωρίς καμία κριτική, όντες ένας ουδέτερος μάρτυρας της συμπεριφοράς και των σκέψεών μας.

Ο φόβος μας και η άρνησή μας να δεχθούμε τον θάνατο είναι μία σιωπηρή έκφραση της έντονης επιθυμίας μας να ζήσουμε. Τρέφουμε την επιθυμία αυτή (να ζούμε) αναπτύσσοντας μια βαθειά προσήλωση προς τις απολαύσεις των αισθήσεων, καλλιεργώντας ένα αίσθημα βαθειάς ταυτότητας προς τα αντικείμενα που κατέχουμε και αρνούμαστε να παραδεχθούμε το αναπόδραστο γήρας. Η αγάπη προς το σώμα, η

αγάπη των δικών μας, η αγάπη του πλούτου, η αγάπη της επαγγελματικής κατάστασης, οι διάφοροι τύποι αγάπης, καθώς και τα αρνητικά συναισθήματα όπως ο θυμός, η εκδίκηση, η περιφρόνηση, ο χλευασμός, η αποστροφή, το μίσος, η μνησικακία κ.λπ. παίζουν μεγάλο ρόλο στον φόβο μας του θανάτου, γιατί μας εμποδίζουν να έχουμε και την παραμικρότερη σκέψη του θανάτου.

Η Μπρανταρανιάκα Ουπανισάδα (Bṛhadāraṇyaka Upaniṣad) μας δίνει ένα παράδειγμα: όπως ένα κάρο, που το σέρνουν δύο δυνατοί ταύροι, φορτωμένο με υλικά τρίζει και βογκάει από το βάρος και σιγά σιγά αλλάζει θέση θέλοντας και μη, έτσι και ο άνθρωπος που βρίσκεται στο χείλος του θανάτου αφήνει το σώμα του παρά τη θέλησή του, καθώς τον τραβούν δυνάμεις που ανήκουν στον άλλο κόσμο, με τριξίματα και αναστεναγμούς που προκαλούνται από το βάρος της προσκόλλησης και τα αρνητικά συναισθήματα που διατηρεί μέχρι την ύστατη στιγμή της αναχώρησης του. Τα βάρη αυτά δεν του επιτρέπουν να εγκαταλείψει ελεύθερα αυτόν τον κόσμο. Το φυσικό σώμα έχει την τάση να εκφυλίζεται, οι αισθήσεις εξασθενούν και αρνούνται να διεγείρουν τον νου και ο νους δείχνει κάποιον δισταγμό να διατηρήσει τη σχέση του με το σώμα...

Πολύ συχνά, η στιγμή της εγκατάλειψης αυτού του κόσμου μπορεί να διαρκέσει πολλές μέρες. Την κατάσταση αυτή δεν την αντιμετωπίζουν όλοι με τον ίδιο τρόπο. Έχει καθένας τον τρόπο του να πεθάνει, διαφορετικό από τον άλλον, εξαιτίας του βάρους του φορτίου της προσκόλλησης που συσσωρεύτηκε κατά τη διάρκεια της ζωής του.

Η γέννηση και ο θάνατος είναι δύο καταστάσεις της ύπαρξης κάθε ζωντανού όντως. Ο χρόνος μεταξύ της γέννησης και του θανάτου, γενικά, ονομάζεται ζωή.

Στο μέτρο που συνειδητοποιούμε τη ζωή μας, θα έπρεπε να συνειδητοποιούμε επίσης τη στιγμή του θανάτου μας, που δεν μπορεί να προγραμματιστεί. Αν και έχουμε συνείδηση της ζωής μας, παραδεχόμαστε ότι έχουμε γεννηθεί διότι το να συνειδητοποιούμε τη ζωή μας σημαίνει ότι δεχόμαστε ότι γεννηθήκαμε: χωρίς να γεννηθούμε, δεν θα υπήρχε ζωή. Λογικά, εάν υπάρχει ζωή πρέπει πάντα να υπάρχει και θάνατος. Είναι σχεδόν όπως η μέρα και η νύχτα που τη ζούμε καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μας.

Κατά τη διάρκεια της ζωής μας, διατρέχουμε διάφορα στάδια που ονομάζονται παιδική ηλικία, νεότητα, ενήλικη ζωή και γήρας. Σπάνια σκεφτόμαστε το τελευταίο στάδιο που είναι ο θάνατος. Παρόλο που συνειδητοποιούμε ότι το σώμα μας υφίσταται αδυναμίες, αρνούμαστε να το δεχθούμε. Ελπίζουμε να ζήσουμε για πάντα. Αυτή είναι η μεγαλύτερη τύφλωση που έχουμε σε όλη μας τη ζωή, επειδή δεν θέλουμε να δεχθούμε την πραγματικότητα. Εφ' όσον έχουμε γεννηθεί, πρέπει να πεθάνουμε.

Ακόμα και αν έχουμε αγαπήσει ορισμένα ρούχα σε σημείο προσκόλλησης, αγοράζουμε καινούργια. Εξάλλου, δεν θλιβόμαστε όταν πετάμε τα παλιά και δεν τα φοράμε συνεχώς πάνω απ' τα καινούργια! Ας πάρουμε ένα πιο συγκεκριμένο παράδειγμα: είμαστε οι ένοικοι ή οι ιδιοκτήτες ενός σπιτιού. Όταν αφήνουμε το σπίτι, δεν το παίρνουμε μαζί μας! Όταν κοιμόμαστε μέσα σ' αυτό το σπίτι, δεν έχουμε συνείδηση του σπιτιού μας. Παρόμοια, δεν είμαστε ο ιδιοκτήτης αυτού του σώματος που αποκτήσαμε σ' αυτή τη ζωή, παρόλο που νομίζουμε ότι είμαστε οι ιδιοκτήτες του. Στην πραγματικότητα, κατά τον ύπνο δεν έχουμε καμία αίσθηση της παρουσίας του σώματός μας ούτε και του ότι είμαστε ιδιοκτήτες του.

Πολύ συχνά, νομίζουμε -και μάλιστα είμαστε πεπεισμένοι- ότι είμαστε ζωντανοί όταν πραγματοποιούνται οι επιθυμίες μας ή όταν μπορούμε να ικανοποιήσουμε τις επιθυμίες μας. Όσο περισσότερο ικανοποιούνται οι επιθυμίες μας, τόσο βεβαιωνόμαστε για τη «ζωή» μας. Ακόμα και αν συνειδητοποιούμε ότι οι ικανοποιήσεις αυτές είναι πρόσκαιρες, αρνούμαστε να το δεχθούμε ακριβώς όπως αρνούμαστε τη μετάβαση από τη ζωή στον θάνατο.

Έχουμε συνείδηση του ότι όλα σε αυτόν τον κόσμο υπόκεινται στον νόμο των εναλλαγών. Στον σημερινό κόσμο, αυτό είναι κάτι που εκτιμούμε διότι απεχθανόμαστε τη μονοτονία. Αν ο κόσμος αυτός υπόκειται σε αλλαγές, το ίδιο συμβαίνει και με την ύπαρξή μας. Οι αλλαγές αυτές είναι η γέννηση, η ζωή και ο θάνατος. Στην ινδική φιλοσοφία, ομιλούμε για τη γέννηση, για τη ζωή, για τον θάνατο και για την επαναγέννηση... έως ότου απελευθερωθούμε από την αλυσίδα των επαναλαμβανόμενων γεννήσεων και θανάτων.

Καθώς ο διαλογισμός, η προσευχή και οι επικλήσεις αποτελούν μέρος της καθημερινής μας ζωής, θα πρέπει να καλλιεργήσουμε τη συνήθεια του να θυμόμαστε ότι η ζωή μας δεν είναι μία μόνιμη κατάσταση. Τούτο σημαίνει ότι θα πρέπει να δεχθούμε ειρηνικά ότι η ζωή μας έχει ένα τέλος -που ονομάζεται θάνατος- και ότι θα πρέπει να αφιερώνουμε μερικά λεπτά για να συλλογιστούμε αυτήν τη βεβαιότητα πριν από κάθε άσκηση διαλογισμού, προσευχής και επικλήσεων. Στην πραγματικότητα, η σκέψη αυτή θα πρέπει να παραμένει στη ζωή μας, στις καθημερινές μας δραστηριότητες, γιατί ο θάνατος είναι μια πραγματικότητα για όλα τα ανθρώπινα όντα είτε πιστεύουν στον Θεό είτε όχι, είτε σ' έναν πνευματικό σκοπό, είτε στην επαναγέννηση.

Εδώ, στη Δύση, αυτός ο προπαρασκευαστικός διαλογισμός θα χρειαζόταν πολύ θάρρος, περισσότερο απ' ότι χρειάζεται για να εξασκείται κανείς στον διαλογισμό ή για να μιλήσει για τον Θεό, διότι η παραμικρή σκέψη του θανάτου ξυπνά ένα είδος «ενδογενούς φόβου» σε όλον τον κόσμο. Εν τούτοις, το πνεύμα ανταγωνισμού που αναπτύσσει ο δυτικός νους θα έπρεπε να επιτρέπει σε όλους να απαλλάσσονται από

αυτόν τον φόβο. Καταρχήν, θα έπρεπε ν' αρχίσουμε να αποφεύγουμε να μιλάμε για τον θάνατο με φόβο όχι μόνο σε εμάς τους ίδιους, αλλά και στο περιβάλλον μας και προπάντων στα παιδιά. Αντίθετα, θα έπρεπε ν' αρχίσουμε να σκεφτόμαστε ή να μιλάμε τόσο ελεύθερα για τον θάνατο όσο για οποιοδήποτε άλλο θέμα, έτσι ώστε η έννοια ή η εικόνα του θανάτου να γίνει μια ειρηνική πραγματικότητα σαν να μιλάμε για τη γέννηση ενός παιδιού ή για την απόκτηση υλικών αγαθών κ.λπ.

Σκοπός του προπαρασκευαστικού αυτού διαλογισμού είναι να δεχθούμε τον θάνατο σαν μία μόνιμη πραγματικότητα και να τον δεχθούμε με ηρεμία. Η άσκησή μας στον διαλογισμό και η αφοσίωσή μας θα ήταν στείρες χωρίς την παραδοχή ότι ο θάνατος είναι πραγματικότητα.

<http://www.harmonyyoga.co.uk/2015/11/07/reflections-on-death-from-sri-t-k-sribhashyam/>

Η ΙΝΔΙΑ κοντά μας. Φόρος τιμής στον Σρι Ατσάρνα Τ.Κ. Σριμπασυάμ

Ορέλια Ντεμπεεντετι

Τη δεκαετία του '80, πήγαμε στο Ζινάλ με δυο παλιές φίλες αφοσιωμένες στην πνευματική αναζήτηση. Ο γιος του Τ. Κρισναματσάρνα έκανε ένα μάθημα για τη *Σάμκβα* (μία από τις 6 ορθόδοξες σχολές της ινδικής φιλοσοφίας).

Μάθαμε ότι το μάθημα θα άρχιζε μία μέρα πριν την επίσημη έναρξη του συνεδρίου. Όσοι και όσες έφθαναν καθυστερημένοι δεν γίνονταν δεκτοί. Ήμασταν αριθμητικά λίγοι. Ο Σριμπασυάμ μας υποδέχτηκε, κάθισε στο έδαφος για να ψάλει μία προσευχή και κατόπιν εγκαταστάθηκε σε μία καρέκλα μπροστά από ένα τραπεζάκι. Σ' έναν χώρο όπου επισήμως όλοι μιλούν στον ενικό, ο Σριμπασυάμ μας μίλησε στον πληθυντικό και μπήκε αμέσως στο κυρίως φιλοσοφικό θέμα που με εντυπωσίασε βαθιά: *Μπούντι- Buddhi* (ιδιότητα του νου συνδεδεμένη με τον διαλογισμό και τη διάκριση) μπορεί να οδηγήσει σε *Μπάντα-Bandha*: προσκόλληση στον κόσμο ή σε *Μόκσα-Moksha*: απελευθέρωση.

Μετά τη θεωρία, η πρακτική εξάσκηση. Πρώτη ένδειξη: όχι γυμναστική, όχι στρέτσινγκ, ούτε χασμουρητά και λοιπά, η θέση ανάπαυσης είναι: ενωμένα πόδια, χέρια δίπλα στο σώμα, παλάμες προς το πάτωμα. Για εμάς που τα τελευταία χρόνια είχαμε συνηθίσει σε «σηκώστε απαλά τα χέρια...» και «όταν είσαστε άνετα παραμείνετε...» έγινε ξαφνικά φανερό ότι η προσέγγιση ήταν τελείως διαφορετική.

Εδώ το σώμα και οι αισθήσεις του δεν ήταν το κυρίως θέμα, αλλά ο νους και οι λεπτοφυείς στρώσεις. Ο Δάσκαλος δίδασκε τη συγκέντρωση, κάτι που κανένας άλλος δεν είχε προσεγγίσει.

Του ζητήσαμε επίμονα να μας δεχθεί στα μαθήματά του στη Νίκαια. Μετά από δισταγμό μας δέχθηκε. Μας είπε, ευθύς εξαρχής, ότι δεν ήταν εύκολο να διδάξει, με σκοπό να μεταδώσει, με αυστηρότητα και ακρίβεια τη διδασκαλία του Πατέρα και Δασκάλου του, κάτι που ήταν γι' αυτόν επιλογή ζωής.

Ήταν ξεκάθαρο ότι απαιτούσε από τους μαθητές τιμότητα και ακρίβεια. Η μεγάλη του αυστηρότητα αποδραματοποιούνταν από την αίσθηση του χιούμορ και τη βαθειά προσοχή του για τους μαθητές του και τις δυσκολίες τους. Για παράδειγμα, την πρώτη φορά που πήγαμε στη Νίκαια έστειλε έναν από τους μαθητές του να μας παραλάβει με το αυτοκίνητο και να μας οδηγήσει στο μάθημά του. Μετά, μας προσκάλεσε για δείπνο στο σπίτι του, με την οικογένειά του, για να μας γνωρίσει καλύτερα και να αντιληφθεί τη φύση του ενδιαφέροντός μας. Ήταν προικισμένος με μεγάλη διαίσθηση, με ιδιαίτερη παρατηρητικότητα και συχνά διάβαζε τις σκέψεις.

Ήταν απόλυτος κάτοχος και δίδασκε ολόκληρη την επιστήμη της Γιόγκα, τη θεωρία, την άσκηση, τη φιλοσοφία, την πνευματικότητα, την Μπάκτι-Bhakti (την αφοσίωση), καθώς και όλες τις κλασικές πηγές της Γιόγκα και της Αγιουρβέδα (επιστήμη της ζωής). Μία διδασκαλία χωρίς τέλος, που σε οδηγούσε να ακολουθήσεις την οδό προς το σημείο του ορίζοντα που ενώνει αυτήν τη ζωή με τις άλλες.

Είχα πάντα την εντύπωση ότι το θέμα που δίδασκε ήταν συγγενές, συνυφασμένο με τη φύση του. Για τον λόγο αυτό, θα ήταν άδικο να πει κανείς ότι δίδασκε τις φιλοσοφίες της Ινδίας. Ήταν και ζούσε τις Ινδικές φιλοσοφίες, με όλη την απέραντη πνευματικότητα για την οποία εμείς, οι δυτικοί, έχουμε μια πιο πεζή προσέγγιση, περισσότερο διανοητική παρά πνευματική. Ήταν τεράστια η μόρφωση (κουλτούρα) που μας δίδασκε. Ήταν ο μόνος που δίδασκε τις Ουπανισάδες (φιλοσοφικά κείμενα της ινδουιστικής παράδοσης) και δεν “μιλούσε για τις Ουπανισάδες” όπως ο οιοσδήποτε ακαδημαϊκός λόγιος, αλλά τις δίδασκε για γνώση και κατανόηση, για να τις κάνει βιωματικές μέσα στην άσκηση της Γιόγκα.

Θεωρούνταν τόσο αυστηρός δάσκαλος, όσο ο πατέρας του. Σίγουρα δεν κολάκευε τους μαθητές του. Όταν μας μάλωνε, ο Τζωρτζ έλεγε σοφά: «είναι μέρος της διδασκαλίας του». Στην πραγματικότητα, η αυστηρότητά του έδινε στους μαθητές την ευκαιρία να παρατηρήσουν τις αντιδράσεις του «εγώ» και της περηφάνιας τους. Η συνειδητοποίηση αυτή τους επέτρεπε να αφήσουν το εγώ και την υπερηφάνεια, και να αντιμετωπίσουν τον βαθύτερο εαυτό τους. Κάτι που αποτελεί βασική διανοητική στάση για να επιστρέψει κανείς στην πνευματική οδό. Γενικά, μας δίδασκε να βλέπουμε και να κυριαρχούμε στις ίδιες μας τις αντιδράσεις, δίνοντάς μας την ευκαιρία να είμαστε σε σχέση με τα βαθιά και τα αυθεντικά μας κίνητρα. Δεν ήταν σοβαροφανής, ήξερε να ξεσπάει σε γέλια. Δεν ήταν απόμακρος, ντυνόταν συνήθως με τον δυτικό τρόπο, εκτός από τις πολύ επίσημες περιστάσεις. Θυμάμαι, κάποτε, ήταν ο επίσημος προσκεκλημένος στο φεστιβάλ Γιόγκα του Μιλάνου. Ήταν ο μόνος Ινδός. Κατά τη διάρκεια των επίσημων διασκέψεων φορούσε ένα ινδικό μεταξωτό πουκάμισο, αλλά όταν ήταν ελεύθερος περιπλανιόταν στις αίθουσες του φεστιβάλ ντυμένος δυτικά, ανάμεσα σ' ένα ετερόκλητο πλήθος δυτικών ντυμένων με ινδικά ρούχα και κοσμήματα.

Η διδασκαλία του στη Σάμκουα και στις Γιόγκα Σούτρες (φιλοσοφικές και πρακτικές βάσεις της Γιόγκα) ήταν ιδιαίτερα διαφωτιστική. Ξεκινούσε με μια αφήγηση αλλά συνέχιζε, σύμφωνα με τη μαιευτική μέθοδο, θέτοντας τους μαθητές ερωτήσεις. Δεν καταφέρναμε πάντα να βρούμε τη σωστή απάντηση. Καμιά φορά, άφηνε την ερώτηση χωρίς απάντηση. Μία παλιά παιδαγωγική μέθοδος για να παροτρύνει τους μαθητές προς την έρευνα.

Στο τελευταίο σεμινάριο, τον Σεπτέμβριο του 2017, είχε προσθέσει μια εντολή στην άσκησή μας για την Πανσέληνο: «Διαβάστε, σκεφτείτε και διαλογιστείτε μερικές γραμμές από ένα ιερό κείμενο». Η τελευταία του ερώτηση ήταν: «Ποιο κομμάτι του ιερού κειμένου θα διαλέγατε; Εκτός από τον ψαλμό 10 της Μπαγκαβάντ Γκιτά (ιερό κείμενο του Ινδουισμού);». Άφησε το ερώτημα ανοιχτό.

Εδώ και τρία χρόνια είχε διαγνωστεί από μία ανίατη ασθένεια και παρότι το ήξερε δεν είπε ποτέ τίποτα. Πριν από περίπου 7-8 χρόνια, μας είχε πει ότι γνώριζε ότι η ζωή του δεν θα ήταν πολύ μακριά. Ίσως πέντε χρόνια, έλεγε. Δεν έκανε λάθος.

Έφυγε με ειρήνη, σαν κάποιον που πηγαίνει σε γνώριμο τόπο. Μας άφησε ανοιχτή την οδό της αναζήτησης. Δεν χρειάζονται αποχαιρετισμοί γιατί έμεινε στην Καρδιά μας, έναν χώρο με τον οποίον μας εξοικείωσε.

Απότιση Φόρου Τιμής στον Σριμπασυάμ

Ρενέ και Στιβ Περόν

Αγαπημένε μας Σριμπασυάμ

Επ' ευκαιρία του θανάτου ενός κοντινού συγγενή μας, μας είχατε γράψει τα εξής:

«Μέσα στον θνητό μας χρόνο, είναι πάντοτε θλιβερό να συνειδητοποιούμε την αναχώρηση ενός προσφιλούς μας ανθρώπου. Πρέπει παρ' όλα αυτά να την αποδεχόμαστε, γιατί αυτός είναι ένας τρόπος για να του αποτίσουμε τον ειλικρινέστερο φόρο τιμής».

Σήμερα, επιτρέψτε μας λοιπόν να αποτίσουμε φόρο τιμής σε αυτόν που υπήρξε και θα παραμείνει στις καρδιές μας, στον πνευματικό μας πατέρα.

Όλα αυτά τα χρόνια μας οδηγήσατε βήμα-βήμα στον δρόμο της εσωτερικής μεταμόρφωσης, με υπομονή και καλοσύνη, για να ανάψει στις καρδιές μας η φλόγα της αφοσίωσης.

Μας οδηγήσατε στον δρόμο της Γιόγκα σύμφωνα με την παράδοση των δασκάλων του παρελθόντος και μας διδάξατε την αξία αυτής της πανάρχαιας πειθαρχίας, πολύτιμο πετράδι αιώνιας Σοφίας.

Η ευρεία εμπειρία σας στη Γιόγκα και στην αγιουρβεδική επιστήμη, η ευρυμάθεια σας της ινδικής φιλοσοφίας, η βαθειά γνώση της σανσκριτικής γλώσσας έδιναν στη διδασκαλία σας μία εξαιρετική διάσταση και σας έκαναν τον χαρισματικό δάσκαλο που ενέπνεε μεγάλο σεβασμό.

Εν τούτοις, η απλότητα ήταν που πάντοτε σας χαρακτήριζε, αυτή των αυθεντικών δασκάλων.

Πέραν των ιδιοτήτων σας του δασκάλου και παιδαγωγού, ενσαρκώνατε βαθειά τις αξίες που μας μεταδώσατε: σεβασμό, ταπεινότητα και συμπόνια.

Εκτός από τη διδασκαλία, ήταν η εμπειρία ενός τέλει δασκάλου που μοιραστήκατε μαζί μας, εμπειρία τροφοδοτούμενη από την αφοσίωση, την ειλικρίνεια και την αυθεντικότητα.

Με καλοσυνάτη σταθερότητα και αμεροληψία, διώξατε το βάρος των συνηθειών μας για να δυναμώσετε την πεποίθησή μας και να μας αγκυροβολήσετε στην πνευματική ζωή.

Χωρίς αυταρέσκεια, πολεμήσατε τις δυσκολίες του εγώ μας αλλά και ενθαρρύνατε τις προόδους μας, γιατί ποιος καλύτερα από εσάς γνώριζε τις δυσκολίες και τα κίνητρά μας.

Μελετώντας κοντά σας τα μεγάλα κείμενα της Ινδίας, ανακαλύψαμε έναν θησαυρό σοφίας που εμπλούτισε την ύπαρξή μας, ανοίγοντας τις καρδιές μας και ακονίζοντας το πνεύμα μας.

Τα βιβλία σας θα αποτελούν πάντοτε την αναφορά μας για τη συνέχιση της μετάδοσης της Γιόγκα.

Μας οδηγήσατε σε αναστοχασμό και ενατένιση σχετικά με το σύμπαν που άλλαξε την άποψή μας για τον κόσμο: το μεγαλείο μιας Πανσελήνου, η μαγεία ενός ανατέλλοντος Ηλίου ή η λαμπρότητα του Δία, μας μιλούν έκτοτε για το μυστήριο του Απόλυτου.

Πολυαγαπημένη Σριμπασυάμ, η μαθητεία κοντά σας υπήρξε τιμή και μεγάλη πηγή χαράς.

Από το βασίλειο των θεών, συνεχίστε να εμπνέετε και να φωτίζετε τις ψυχές μας.

Εξάλλου στις καρδιές μας θα συνεχίσετε τη διδασκαλία σας αν ξέρουμε πώς να την ακούσουμε.

Μετάφραση: Aurelia, Claire, Elisabeth, Estéban, Ines, Κατερίνα, Petra, Σοφία

Επαφές: Αγγλία: brigittekhan@yoga-traditional.com, Γερμανία: elisabethvolk@gmx.de, Γαλλία: pascale.rimet@sfr.fr, clement@bluewin.ch (για την Ελβετία), Ελλάδα: sofmavropoulou@gmail.com, Ιταλία: aureliadebe@gmail.com, Ισπανία: cabesasesteban@gmail.com

Για να διαβάσετε παλαιά τεύχη και άλλα άρθρα, περιηγηθείτε στην ιστοσελίδα www.yogakshemam.net

Yogakshemam, France, Les Courtioux, 38680 St André en Royans, France ;

Association Yogakshemam-Suisse, rue des Vermondins 18, 2017 Boudry, Switzerland.